

Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петера Новотні

СПЕЦВИПУСК № 4

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 35–36 (13940–13941), 30 КВІТНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

ДОРОГІ ДРУЗІ!
СЕРДЕЧНО ВІТАЮ ВСЮ НАШУ
ВЕЛИКУ ГРОМАДУ
З ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ!

Цьогоріч ми знову зустрічаємо Великдень у досить складних умовах, втім символізм свята дає нам надію на те, що зрештою життя перемаже смерть.

Сьогодні у молитві ми всі просимо Бога про мир і єдність для всієї нашої держави, про здоров'я для наших близьких, про перемогу над епідемією та ворогами України на Сході. Ми дякуємо Господу за самопожертву наших військових та лікарів і просимо для кожного з них довгого й благословенного життя.

Це величне свято наповнює наші серця світлом, радістю. Воно дарує надію на торжество істини. Будьмо впевнені – все незабаром зміниться на краще, життя повернеться в нормальне русло. Крізь товщу тисячоліть Воскресіння Христове переконає нас – життя все одно перемаже.

Бажаю всім благословенного свята Воскресіння Господнього. Нехай у кожній оселі панують мир, злагода та благополуччя.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З повагою – Геннадій ДИКИЙ, міський голова

**ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ
БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ!**

Напередодні Світлого Христового Воскресіння насамперед бажаю всім міцного здоров'я, адже сьогоднішня підказує нам, що це – найголовніший скарб кожної людини.

Бережіть себе і пам'ятайте, що кожен з вас є частиною великої, дружної родини нашої громади. Не втрачайте надії на майбутнє.

Хай у Вас на душі буде тепло і спокій, над головою – мирне небо, а поруч – улюблені й веселі рідні та друзі. Нехай це свято подарує розуміння, гармонію і радість.

І хай завжди душа ваша іскриться вірою, помисли – добром, а серце – любов'ю!

Ірина ДОГА, директор Територіального центру

Одне з найрадісніших свят

Напередодні Великодня всі господині прибирають оселі, печуть паски, фарбують яйця, створюють оригінальні вироби, аби прикрасити інтер'єр, додавши затишку і святкового настрою.

Клієнтки територіального центру – Анастасія Омелянівна Шевченко, Жанна Петрівна Кротевич та Ольга Павлівна Томашевська – просто неймовірні майстрині, які завчасно розпочали підготовку до Великодня. Перед вами – частинка робіт наших рукодільниць. У цих рушничках та прикрасах для корзиночок реалізувалися їхнє відчуття прекрасного, завзятість та творчий дар. Вкладена у кожен виріб душа та яскраві кольори роблять їх просто неймовірними!

**ВЕЛИКДЕНЬ...
СВЯТО СВІТЛЕ Й ОСОБЛИВЕ...**

Ми всі різні. У нас різні погляди на життя. Різні можливості. Різні мрії. Але...

Коли вранці у Великдень ідемо до церкви під величавий передзвін, то розуміємо, що головне в житті – залишатися ЛЮДИНОЮ. Бути собою. Вірити. Любити. Й ніколи не зраджувати.

Ми всі різні. Розкидані по різних містах, по різних країнах. Але...

У нас є спільні бажання та мрії. Про мир. Про спокій. Про здоров'я рідних та близьких. Про повагу від оточуючих. Про Божу благодать для Країни.

Цей світлий день нас об'єднує та дарує всепрощення і порозуміння. Тож зі святом Великодня нас усіх!

І побажаєм одне одному здійснення мрій у цей дивовижний день!

З повагою – фракція Політичної партії
«ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА – ЗА ЖИТТЯ»
в Білоцерківській міській раді

**Христос
Воскрес!**

ОПОЗИЦІЙНА
ПЛАТФОРМА –
ЗА ЖИТТЯ

«Чорнобильський дзвін»

26 квітня Україна і світ відзначили 35-ту річницю Чорнобильської катастрофи. Працівники терцентру зібрали розповіді очевидців – клієнтів та колеґ, щоб у черговий раз нагадати болючі миттєвості тієї драми, уроки якої маємо засвоїти назавжди.

Приклад відданості й жертвовності

Працює в територіальному центрі інспектором відділу кадрів прекрасна, чуйна, добра людина і красива жінка – **Олена Георгіївна ІВАНОВА**, учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС 1 категорії, інвалід 2 групи.

З 1978 по 1986 роки вона працювала на офіцерських посадах, зокрема у 1986-му була начальником кабінету профілактики відокремленого підрозділу при Прип'ятьському МВВС. Коли сталася аварія, Олена Георгіївна продовжувала нести службу, незважаючи на значне радіаційне забруднення, адже

підрозділ, де працювала, був розташований у масиві Лісному, в безпосередній близькості до ЧАЕС.

Разом з групою працівників, отримавши з лікарні списки хворих, які прикуті до ліжка, здійснювала поквартирний обхід, аби виявити людей похилого віку та надати допомогу під час евакуації населення. Забезпечувала надійну охорону громадського порядку в Прип'яті.

З вересня 1986 року була переведена для подальшого проходження служби в Білоцерківський МВВС, де служила на посаді старшого слідчого до 1996 року.

Після звільнення з органів МВС об'єднала в Білій Церкві сім'ї, де виховують дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з наслідками аварії на ЧАЕС, родини з онкохворими дітьми. Брала участь у створенні ГО «Допомога дітям Чорнобиля». З 2000 року Олена Георгіївна очолює цю громадську організацію. Крім того, вона є представником ГРІН КРОС Швейцарії в Україні з розвитку соціальних проектів для мам, які виховують дітей-інвалідів.

За бездоганну службу в органах МВС неодноразово заохочувалась керівництвом Почесними грамотами та іншими відзнаками; нагороджена медалями «За бездоганну службу» 1 та 2 ступеня. Отримала державну нагороду України – орден Княгині Ольги 3 ступеня за благодійну роботу. Нагороджена Почесною грамотою та нагрудним знаком Міністерства з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення, орденом Святої Великомучениці Варвари Української православної церкви, нагрудним знаком «За заслуги перед містом», має ряд відомчих нагрудних відзнак МВС та отримала звання полковника міліції в запасі.

Дорога наша Олено Георгіївно! Дякуємо за ваш безсмертний подвиг, схиляємо голову перед вашою відданістю, сміливістю та патріотизмом. Мужність та жертвовність, з якими ви виконували свій обов'язок, надихають майбутнє покоління, є прикладом того, як потрібно поважати й захищати свою Батьківщину!

Випробування пеклом

1 година 23 хвилини 48 секунд ночі. Саме з цього часу 26 квітня 1986 року розпочався сумний відлік нової історії України. Та насамперед – життєпису людей, які мешкали поруч із Чорнобильською АЕС...

Та ніч для клієнта відділення організації надання адресної допомоги територіального центру **Анатолія Олександровича ФЕДОРІНА** виявилась непростюю. Він працював інспектором пожежної безпеки, і його, як і сотні співвітчизників, підняли по тривозі за декілька годин після вибуху.

На той час йому виповнився 31 рік, із коханою дружиною Любою вони виховували маленьку доньку. А за плечима – служба в Афганістані, війна в найгрізніших точках. Здавалося, найстрашніше вже позаду, попереду – тільки світле майбутнє та щасливе життя. А тут знов чергове випробування пеклом. Тоді не думав про наслідки, адже

наказ є наказ, його потрібно не обговорювати, а виконувати. Анатолій Олександрович потрапив у горнило першого полум'я, був одним із тих, хто вступив у боротьбу із грізним невидимим ворогом та ціною неймовірних зусиль приборкав вогняну стихію, що лютувала над пошкодженим енергоблоком. Він щоденно, аж до 10 червня 1986 року, ніс вахту поблизу розпеченого реактора, контролював зварювальні роботи, рятував опромієних.

Дуже непростю йому згадувати ті часи, адже бачив, як важко було тим, хто в одну мить утратив дім, роботу, друзів, своє звичне оточення – все нажите та вистраждане...

За активну суспільну позицію, особисту мужність та відвагу, виявлені під час виконання громадського обов'язку Анатолій Олександрович нагороджений безліччю грамот та подяк.

Ліквідатори аварії йшли у радіаційне пекло і діяли в тих надзвичайних обставинах за велінням совісті та почуття обов'язку. Низький їм за це уклін!

Працювали, не шкодуючи себе

Валерій Сергійович РОДКІН, постраждалий 2 категорії, працює в терцентрі взуттьовиком.

1985 року разом з дружиною Галиною Миколаївною та двома доньками він

перебрався жити в селище міського типу Поліське, що неподалік Чорнобиля. Щореїхала родина з Рязанської області, де на той час не було роботи. Поселилися в будинку тещі, діти пішли до дитячого садочка, Валерій Сергійович розвозив хліб, а Галина Миколаївна влаштувалася працювати в лазню. Здавалося, що життя знову наповнюється змістом і набирає оберти. Але то тільки здавалося...

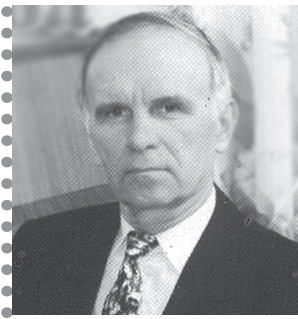
Квітень 1986 року змінив усе. В перші дні після аварії Валерій Сергійович вивозив товари з магазинів.

Його дружина прала одяг військовим, які ліквідували наслідки вибуху. Працювали, не шкодуючи сил та здоров'я, ніхто тоді не розумів справжніх наслідків трагедії, що сталася.

У 1988 році їм повідомили, що Поліське буде евакуйоване. Сім'я Родкіних переїхала до нашого міста. Валерій Сергійович влаштувався на взуттєву фабрику. Почався новий етап їхнього непростого життя. Але, незважаючи на всі труднощі, Родкіни змогли почати з нуля. Вони виховали двох доньок, мають онука і вважають себе щасливими.

Ще розцвіте не раз вишневий сад!

Усім громадськостюмківським колективом – невеличким, але дружним і вірним – щирсердечно вітаємо з прийдешнім (2 травня) Днем народження **Анатолія Івановича КУЛЬЧИЦЬКОГО**, званого й шанованого українського поета й композитора, творчою співпрацею і дружбою з яким ми неймовірно пишаємося.

Заслужений працівник культури України, член президії Українського фонду культури, член Національної музичної спілки, член правління Міжнародного фонду ім. П. Глазового, почесний громадянин Білої Церкви, Білоцерківського району та Вишгорода, член Золотого фонду Білої Церкви, почесний професор БНАУ, почесний ветеран України, нагороджений багатьма поважними відзнаками, **Анатолій Іванович** усе своє життя присвятив тому, аби наша культурна нива була щедрою, розкішною, гідною. Щоби українці гордилися причетністю до справжньої скарбниці пісенної, музичної, поетичної спадщини, вчилися її цінувати й берегти, ставали її натхненними продовжувачами.

Життєва траєкторія **Анатолія Івановича** неспроста пересіклася із зоряними шляхами багатьох видатних особистостей, серед яких особливо близькими йому були **Борис Олійник** та **Микола Вінграновський**. Бо люди «однієї крові» завжди мають знайти одне одного. Бо від тієї зустрічі стаємо багатшими всі ми.

Тож бажаючи нашому славному іменинникові щоб не раз іще дзвінко й мелододило забилось його серце, коли вкотре цвітимо вишневий сад його долі, ми низько кланяємося **Анатолію Івановичу** за його величезну подвижницьку працю в культурній царині, за пропаганду нашого, свого!

Спасибі кажемо за пісні (а їх у творчому доробку майстра понад 600!), які і в найважчі хвилини дарують надію, адже сповнені мелодією, думкою, словом, настроєм, котрі дивовижним чином омолоджують душу, повертають у щасливі, щемливі, красиві хвилини й літа!

А ще – дякуємо Вам, **Анатолію Івановичу**, за любов до України та Білої Церкви. За ваш дієвий патріотизм. За Вашу вагому присутність у життєписі рідного краю й незмінно прихильної до Вас «Громадської думки»! **БУДЬТЕ!**

Не забуваймо цих людей

35 років минуло від дня однієї з найжахливіших трагедій в історії людства.

Аварія на Чорнобильській АЕС зачепила життя декількох поколінь і спричинила непоправні втрати. Через забруднення довкілля на довгі роки територія довкола станції перетворилася на зону відчуження. А найголовніше те, що ця катастрофа забрала та покалічила людські невинні життя.

Разом з тим ця трагедія показала, наскільки величезна здатність українців до самопожертви. Незважаючи на небезпеку, ліквідувати наслідки аварії зголосилися тисячі людей: пожежних, лікарів, військових, працівників атомної станції, науковців, будівельників і звичайних робітників.

Ми повинні пам'ятати безстрашний вчинок та прояв мужності ліквідаторів аварії.

Пам'ятаймо також про кожну жертву вибуху на ЧАЕС і робімо все можливе, щоб подібна трагедія ніколи не повторилася знову.

Геннадій ДИКИЙ, міський голова

Напередодні роковин трагедії на ЧАЕС міський голова Геннадій Дикий зустрівся з представниками місцевих громадських організацій чорнобильського спрямування, повідомляють офіційні джерела.

Він наголосив на вагомі внеску ліквідаторів у порятунку від радіаційної катастрофи не тільки жителів України, а й усього світу. Сказав, що влада, у свою чергу, не повинна забувати про цих людей і залишати сам на сам із тими проблемами, які, на жаль, у них виникають. Голова анонсував створення інсталяції, яка

буде розміщена біля меморіалу «Чорнобильський дзвін», підкресливши, що потрібно популяризувати героїчний вчинок ліквідаторів, адже мешканці та гості Білої Церкви мають пам'ятати про тих, хто врятував світ від неминучої трагедії.

Міський голова також додав, що розмір фінансової допомоги, що виділяється громадським організаціям, щороку зростає. Так, якщо минулого року на санаторно-курортне лікування в міському бюджеті було передбачено близько 4,35 млн грн, то нині – уже понад 7 млн гривень.

На знак подяки за под-

виг та до дня пам'яті тих страшних подій Почесні грамоти отримала низка громадських організацій. Загалом на сьогодні в місті проживають 7420 громадян, які мають статус особи, постраждалої внаслідок аварії на ЧАЕС 1, 2, 3 категорії.

У рамках весняного місячника санітарного очищення, озеленення і благоустрою Білоцерківської міської територіальної громади минулого тижня відбулась акція з висаджування декоративних дерев. Її місцем було обрано нову алею на масиві Леваневського, яка зараз у процесі реконструкції.

? буде місто – сад!

«Цей проект, що був розроблений ще 2019 року, стане окрасою нашого міста: тут з'являться чудова пішохідна зона, велосипедна доріжка, місця для відпочинку та сучасне освітлення. Алея об'єднуватиме, практично, весь масив. І цього дня депутати різних політичних сил

об'єдналися для такої гарної справи», – зазначив міський голова **Геннадій Дикий**, який також узяв участь в акції.

Для облагородження алеї було обрано 10 дерев та 7 кущів тамариксу. Вони ростуть 1–3 метри заввишки, а дерева – 6–8 метрів. Відомо близько 100 видів родини тамариксових, поширених переважно в пустелях, напівпустелях і степах Європи, Азії та Африки. Квіти рослини мають рожевий колір і нагадуватимуть сакуру та стануть особливою окрасою нашого міста.

В акції взяли участь секретар міської ради **Дмитро Киришун**, депутат Київської обласної ради **Денис Дьомін**, депутати міської ради, представники громадських організацій та мешканці мікрорайону, йдеться в офіційних новинах.

Великдень – свято найбільшої радості

Істинне світло

В ЄРУСАЛИМСЬКОМУ ХРАМІ ГРОБУ ГОСПОДНЬОГО ВЖЕ НЕ ПЕРШЕ ТИСЯЧОЛІТТЯ ЩОРОКУ НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКОДНЯ СХОДИТЬ БЛАГОДАТНИЙ ВОГОНЬ.

КОЛИ ВІН З'ЯВИВСЯ ВПЕРШЕ, ЯК ВІДБУВАЄТЬСЯ СХОДЖЕННЯ І ЩО БУДЕ, ЯКЩО ВІН НЕ ЗІЙДЕ, – ЧИТАЙТЕ В МАТЕРІАЛІ.

потрібно подолати, увійшовши в старе місто. Через кожні 100-200 метрів – новий пост, люди збиваються у натовпи. В одному з них можна простояти більше години. Сам шлях не довгий, але займає приблизно до 1,5–2 годин.

У натовпі паломників важко порухатися відстань від Голгофи до останньої опочивальні Христа, але вона складає 33 кроки, що дорівнює рокам земного життя Ісуса. При цьому кожний вірянин має по 33 свічки.

Вогонь сходять зазвичай близько другої години дня. Але спочатку з'являється арабська православна молодь, яка на своїй мові вигукує гасла, сповіщаючи про те, що Христос воскрес, співає різні пісні. Ті, хто вперше таке бачить, просто вражені. Однак це вважається нормою: за часів, коли Єрусалим був під британським мандатом, англійський губернатор спробував заборонити ці «дикунські» танці, молодь до Храму не впустили – і Вогонь не з'явився. Патріарх молився в Кувуклії дві години і потім наказав впустити арабів. Тоді тільки Вогонь зійшов.

Далі патріарх з архієреями Єрусалимської церкви очолює Хресний хід, тричі обходячи Кувуклію, після чого заходить всередину. Гасять всі лампади. Встановлюється царствена тиша, незважаючи на велику кількість людей, тільки з'являються спалахи телефонів, фотоапаратів. Через хвилину 15 патріарх виходить вже з Вогнем і роздає його всім, тоді весь храм палає!

Відразу ж після сходження вогонь має особливу властивість, він не палить обличчя і руки. Після цього всі одне одного вітають словами «Христос воскрес!»

Був єдиний випадок в історії, коли сходження Благодатного вогню відбулося за межами храму за молитвами православного патріарха. Сталося це у 1579 році.

Як відомо, власниками храму Гробу Господнього є кілька церков. Якось священики Вірменської

церкви, всупереч традиції, підкупили султана Мурата Правдивого і градоначальника, щоб ті дозволили їм одноосібно святкувати Великдень та приймати Благодатний вогонь. Православні разом з патріархом Софронієм IV були відсторонені не тільки від Кувуклії, а й виведені з храму. Вони молилися про сходження Вогню перед входом у святиню.

Вірменський патріарх молився близько доби, проте ніякого дива не сталося. В один момент з неба вдарив промінь і потрапив точно в колону біля входу, поруч з якою перебував православний патріарх. З неї в усі боки бризнули вогняні спалахи – і запалилася свічка у руках православного патріарха, який передав вірянам Благодатний вогонь. Ця колона до сьогодні збереглася біля входу в храм Воскресіння Христового.

ЩО БУДЕ, ЯКЩО БЛАГОДАТНИЙ ВОГОНЬ НЕ ЗІЙДЕ?

За словами святих отців, якщо сходження Благодатного вогню не відбулось, це є однією з ознак наближення кінця світу. Саме у такий спосіб Господь дасть християнам знак того, що часу на покаєння майже не залишилося.

Але для кінця світу несходження Благодатного вогню повинно збігтися ще з двома ознаками – виявленням Ноевого ковчега на горі Арарат та пересиханням Мамврійського дуба, під яким Авраам зустрів янголів Святої Трійці.

Прикмети Великодня

- Якщо людина бачить світанок у Великодній ранок, то в її будинок постукає удача.
- Для молоді сім'ї в цей день почути зозулю, значить, в недалекому майбутньому очікувати збільшення родини. Якщо птицю почула незаміжня дівчина – бути сватанню та весіллю.
- Коли в перший день Великодня погода морозна або дощ із громом, то врожай у цьому році буде хорошим.
- Другий день свята супроводжується ясною погодою – літо пройде в дощах.
- Якщо під час святкового богослужіння гасне свічка – на смуток, коли ж свічка протрималася до кінця служби та людина її сама загасила – до удачі.

ЩО ТАКЕ БЛАГОДАТНИЙ ВОГОНЬ?

Благодатний вогонь – це вогонь, який виносять з Гробу Господнього на особливому богослужінні, що здійснюється щорічно у Велику суботу у храмі Воскресіння Христового в Єрусалимі.

Винесення Вогню символізує вихід з Гробу світла істинного, тобто Ісуса Христа.

КОЛИ З'ЯВИВСЯ БЛАГОДАТНИЙ ВОГОНЬ?

Святі писання розповідають, що першим свідком Благодатного вогню став апостол Петро. Коли він дізнався, що Христос воскрес, то пішов до його гробниці. На місці, де лежав Ісус, апостол побачив божественне світло.

Диво благодатного вогню в храмі Гробу Господнього описувалося ще у IV столітті як християнськими, так і мусульманськими авторами.

ЯК СХОДИТЬ БЛАГОДАТНИЙ ВОГОНЬ?

Сходження вогню суворо контролюється. Напередодні Великої суботи в храмі гасять усі свічки, лампади і панікадила. У суботу вранці Кувуклію – каплицю, зведену над Гробом, оглядають делегації всіх християнських церков, а потім запечатують Гроб.

Варто зауважити, що в день, коли має зійти Благодатний вогонь, у Єрусалимі перебуває величезна кількість людей, і зовсім не просто пройти в Кувуклію Гробу Господнього. Таке відчуття, що саме в цей день, у Велику суботу, храм Гробу Господнього стає центром світу.

Народ прибуває днем раніше, все місто перекрите, активізуються поліцейські на постах. Непростий і шлях до храму Воскресіння Христового, який

Христос воскрес!

Ці короткі слова християнського вітання зосереджують у собі зміст нашої віри, тому не випадково вони були сповщені не людиною, а ангелом, так само, як не людиною було засвідчене народження у світі Сина Божого. Рано-вранці жінки-мироносиці прийшли до гробу, щоб за звичаєм оплакати Померлого та намастити Його тіло пахощами, але плач їхній змінився радістю, коли почули від ангела такі слова: «Ви шукаєте Ісуса розіп'ятого. Його нема тут – Він воскрес, як сказав» (Мф. 28: 5-6).

Скільки радості й духовної сили ми вкладаємо в ці два слова! З яким духовним піднесенням повторюємо їх у ці пасхальні дні! Пасха, або Воскресіння Христове, це – свято життя, яке торжествує перемогу над смертю.

Яке значення має воскресіння Христове для кожного з нас і взагалі для всього людства? Воно змінює спосіб і образ земного життя, переконує нас у тому, що ми не тимчасові, а вічні. Воскресіння Христове утверджує нас у вірі, що людське життя не обривається, як нитка, що воно сповнене глибокого змісту і значення. У воскресінні Христовому міститься джерело всякої радості, до якої причетні всі люди.

Не від нас залежить, бути чи не бути смертними, але від нас залежить, як ми використаємо час нашого життя: для добра чи для зла. Своім воскресінням Христос дає нам силу для боротьби з гріхом і воскрешає наші душі. Віра у воскресіння з мертвих надихає нас на самовіддане служіння Богу і Церкві, своєму народові й Українській державі.

Підготував **Микола ОТИЧЕНКО**

ТРАДИЦІЙНО ДО ВЕЛИКОДНЬОГО КОШИКА КЛАДУТЬ 6 ОСНОВНИХ ПРОДУКТІВ:

ПАСКА (БАБКА) – солодкий хліб з родзинками. Часто випікають не одну, а декілька пасок, різних за розміром. Символ воскресіння та небесного царства, вічного життя. А солодка вона, тому що символізує радість життя із Богом.

Колись розміри паски залежали від статусу господаря: що більша, то краще. Вважалося, якщо паска вдалася висока – наступний рік буде щасливий, у здоров'ї.

ЯЙЦЯ – символізують Всесвіт, життя, воскресіння, запліднення, народження.

М'ЯСНІ ВИРОБИ – сало, шинка, кильця ковбаси (чи сиров'ялена), буженина. Символізують достаток, добробут, поповнення в сім'ї.

МОЛОЧНІ ПРОДУКТИ – сир, масло (не солоне). Символи достатку, сімейності, удачі в справах.

ХРІН – відганяє злих духів, природний оберіг, захищає організм від захворювань.

СІЛЬ – символ повноти та достатку. У Біблії сіль символізує зв'язок між Богом і народом. Під час Нагірної проповіді Ісус називає учнів сіллю землі. Свячена на Великдень сіль колись вважалася помічним засобом проти лихого: нею обсіпали хату. А ще свячену сіль вживали від пристриту й болю в животі.

П О Р А Д И

• Спиртні напої, солодощі у давнину в кошик не клали.

• Овочі, фрукти теж не клали, тому що їх

Як правильно зібрати великодній кошик?

освячували окремо на Спасівку.

• Збирання кошика – своєрідний ритуал і дуже відповідальна справа. Намагайтеся робити це з абсолютно чистими, ширими, а головне – радісними думками, намірами та побажаннями.

• Не використовуйте штучні кошики. Виберіть гарний плетений, натуральний.

• Великодній кошик має бути накритий не простою серветкою, а вишитим (вручну) великоднім рушником, орнамент якого має український (або праукраїнський) символічний зміст.

• Допускається прикрасити кошик різними травами – наприклад, миртом або барвінком.

• Також часто у великодній кошик ставлять свічку, яка теж є оберегом родини, оселі.

• Все, що було в кошику, не можна викидати. Якщо чогось не з'їли – треба роздати худобі, за копати, в і д д а т и землі (або покласти на вогнище, віддати вогню).

Унікальна дата

100 років – це така особлива дата, коли ювіляру хочеться сказати багато слів любові, поваги та вклонитися йому низенько. За святковим столом збирається вся родина і проголошує привітання, які наповнюють серце імениника любов'ю. Це зігріє поважній людині душу й нагадає, як її люблять та цінують.

Можна сказати, що територіальному центру почастило, адже має на обслуговуванні клієнтку відділення соціальної допомоги вдома **Олександрю Павлівну ШОЙКО**, якій доля нещодавно подарувала 100-літній ювілей. Дуже прикро, що пандемія коронавірусу внесла свої корективи в наше життя: на жаль, ми не змогли відвідати вдома пані, яка має такий поважний вік, тому вітання Олександра Павлівна отримала в телефонному режимі. «100 років – немислимо велика цифра в наші дні! Ви були свідком і учасником багатьох історичних подій. При цьому залишилися сильною людиною, яка вміє радіти життю і філософськи ставиться до всіх мінливостей долі, знаходячи в них масу плюсів і при-

водів для радості», – такі теплі слова привітання прозвучали від директора територіального центру Ірини Доги. (Олександра Павлівна перебуває на обліку в центрі вже більше десяти років.)

Так склалося в житті, що на схилі літ залишилася вона без дітей. Має онуку, котра піклується про бабусю, але жінка з нетерпінням чекає і свого соціального робітника Галину Петрівну Ільченко, яка принесе продукти та медикаменти, свіжої водички з криниці, за потреби прибере в квартирі. Незважаючи на такий поважний вік, іменинниця

має світлу пам'ять та змогла розповісти про свій життєвий шлях, а він у неї був не завжди легким. Народилася Олександра Павлівна 23 березня 1921 року в селі Чембасове Нижегородської області, в Росії. Після закінчення 8 класів місцевої школи навчалася в училищі. Під час війни працювала на заводі з виготовлення снарядів.

Уже в мирний час вийшла заміж. Разом з чоловіком, який був військовим офіцером, виховували двох дітей – доньку та сина. Чоловікові довелося багато поїздити колишнім Радянським Союзом. До 2006 року родина проживала в Рівному, де Олександра Павлівна довгий період працювала в ляльковому театрі контролером. Згодом переїхали до Білої Церкви.

Шойко О.П. – учасниця Великої вітчизняної війни, має медаль «Ветеран праці». Вона з радістю ділиться життєвими мудростями зі своїми двома онуками, трьома правнуками та праправнуком.

Наша ювілярка вже багато чого побачила на своєму віку: і щастя, і радість, і любов, і дружбу, й успіх. Тому в нас лише одне побажання Олександрі Павлівні: будьте завжди здоровою!

Працюємо разом на досягнення результату

Одним із партнерів є благодійний фонд соціальної реабілітації «Вихід». Його створили молоді люди, які мали алко-та наркозалежність, а це проблема не тільки особиста, але й суспільна. Бо становить загрозу економічному, демографічному, соціально-культурному стану України та руйнує людські життя: відбувається втрата здоров'я, роботи, сім'ї.

Деякі реабілітанти центру є клієнтами відділення

Територіальний центр націлений на якісне, прогресивне партнерство з великою кількістю реабілітаційних структур, адже зацікавлений у позитивному результаті спільної діяльності.

соціальної допомоги бездомним особам та особам, звільненим з місць позбавлення волі. Його соціальні працівники підтримують своїх підопічних психологічно та допомагають проаналізувати життєву ситуацію, визначити основні проблеми та шляхи їхнього вирішення, надають інформацію з питань соціального захисту, сприяють в оформленні/поновленні документів, забезпечують продуктивними наборами та гуманітарною допомогою.

А на знак подяки ці чоловіки неодноразово брали активну участь у роботі центру, адже в людей з'являється почуття вдячності за те, що свого часу їх не відштовхнули, простягнули руку допомоги. Кожен клієнт цього відділення впевнений: коли твориш добро, то відчуваєш радісне задоволення й природну гордість.

Чоловіки України багаті на великі та чуйні серця, тож нехай і в наших з вами серцях завжди палає вогонь доброти, людяності, любові до свого ближнього. Творімо добро, бо саме на ньому тримається весь наш світ!

Подяка за милосердя

Іноді так складається доля, що на схилі літ єдиними, хто залишається завжди поруч і простягає руку допомоги, є працівники територіального центру, які переймаються проблемами своїх підопічних. Майже 8 років перебуває на обліку у відділенні соціальної допомоги вдома Галина Іванівна ГАШИНСЬКА, яка надіслала лист-подяку на адресу всіх працівників установи за їхню благородну місію, самовіддану працю й турботу:

«Ветерани-вчителі вдячні директору територіального центру Ірині Пантеліївні Дозі, завідуючій відділенням соціальної допомоги вдома Валентині Григорівні Лемешинській та всім соціальним робітникам, які їх обслуговують вдома.

Соціальний робітник – це та особа, яка стоїть між людиною та її проблемами. А за ними: життя, долі, біль, самотність, любов і співпереживання. Для нас, ветеранів учительської справи, – це надійна підтримка і сильне плече. «Бо доброта – це те, що може почути глухий і побачити сліпий», сказав Марк Твен.

За цю благодійну місію низький уклін вам і подяка. І нехай Господь оберігає вас!»

Час робити Білу Церкву затишною та комфортною

Білоцерківська міська територіальна громада готується до Великодніх свят. Як і щороку, о цій порі місцева влада ініціює проведення весняного місячника санітарного очищення, озеленення й благоустрою та природоохоронні заходи в межах офіційно встановленого в Україні Дня довкілля, який щороку відзначають у третю неділю квітня. А в рамках місячника традиційною є загальна толока. В територіальному центрі вона пройшла з девізом «Зробимо нашу установу красивою, затишною й упорядкованою!»

«Кожен рік, весною й восени, в нас відбуваються подібні заходи. Першочергово ми наводимо порядок навколо нашої комунальної установи та закріплених за нею територій», – розповіла директор Ірина Дога.

Використовуючи кожну погожу днину, працівники територіального центру займаються благоустроєм. Природа прокидається і наповнює всіх навколо енергією та життям. Яскраве сонце світить тепліше, незабаром зазеленіє трава та зацвітуть

дерева. Тому основні види робіт спрямували на те, щоб прибрати і посортувати сміття, пластик, скло, адже всі працівники терцентру – відповідальні громадяни, які разом з керівництвом вносять свій вклад в екологічний розвиток нашої планети.

Сухе листя, придатне для компосту, було відібране окремо, дерева очищені від парослі та неживих гілок. Також не обійшли увагою і клумби: як же приємно в теплу пору року спостерігати за буянням на них квітів та розмаїттям кольорів. Були висаджені нові бульби та цибулини, а старі приведені в порядок. Робота велася на всіх закріплених за нашою установою локаціях: вул. Шолом-Алейхема, 48; вул. Василя Стуса, 34; вул. Пушкінська, 29; вул. Гризодубової, 84. І радісно, що ділянки охайно прибрані та привертають увагу містян.

Весна – час робити нашу Білу Церкву затишною та комфортною. Тож підтримуймо чистоту довкілля, адже від цього безпосередньо залежить здоров'я наше та наших дітей.

КЛІЄНТИ відділення соціальної допомоги бездомним особам та особам, звільненим з місць позбавлення волі, виявили бажання зробити приймний подарунок для працівників територіального центру – виготовлені власноруч «вази» з шин.

Залишитися наповнити їх землею і висадити пряні трави або улюблені квіти. Незважаючи на дешевизну виробів, вигляд вони мають дуже ефектний і розкішний. Цей подарунок обов'язково додасть яскравих фарб повсякденному життю.

Матеріали спецвипуску підготували працівники територіального центру

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.